

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРИЮ:
Місячно 3-00 зол.
Чвертьрічно 15-00 „
Піврічно 27-50 „
Річно 55-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бог-
тарії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.,
Зінна адреса 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
Друківні: 29-24.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

ЛІЯРНЯ ДЗВОНІВ БРАТІВ ФЕЛЬЧИНСЬКИХ

в КАЛУШІ, вул. Сівецька ч. 16.
і в ПЕРЕМІШЛІ, Красинського 63.
Жадайте оферт та цінників.

На манівцях

польської віроповідної політики.

Львів, 17. квітня 1930.

Одвою з найживоглядніших „еволюцій“, яку дорівнює світогляд пануючого санаційного табору, або вірніше: одвою з найяскравіших суперечностей поміж теоріями санаторів з 1926 року та нинішню їх практичною роботою, це перехід від віроповідного лібералізму до воюючого клерикалізму. Підкреслимо ще раз, що ця „еволюція“ торкається лише теорії, бо на практиці жадних змін „перед“ ani „потім“ у польській віроповідній політиці не було і нема. Конкретно: теоретики т. зв. „табору травневої революції“, перед і ще коротко після революції, проповідували на сторінках тижневика, потім щоденника „Гłos Правди“, щоденника „Нови Курєр Польскі“ (потім „Епока“), місячника „Дрога“, словом, в усіх тих виданнях, які слушно можна було вважати найповажнішим та найбільш авторитетним речником ідеології людей, які ось прийшли до влади і — адалася — цю ідеологію ділом будуть доказувати, — на сторінках усіх цих органів був явний і славно проповідуваний релігійний лібералізм. Очевидно, гасла релігійного лібералізму не є тою ж в релігійним індиферентизмом: релігійні грім у житті народів і держави нащо поважати, щоб не тільки державні керманічі, але й політичні мости відносились до релігійних справ байдуже. Релігійний лібералізм у розумінні знаданих часописів виступав проти фаворитування одного віроповідання коштам другого та виходив з задоволення інтересів населення, а не тієї чи іншої церкви. Таким робом — це був погляд правильний, позитивний і можна було лише співчувати йому та бажати собі відзеркалення його у практичній політиці міністерства віроповідань.

І справді, коли міністром освіти й віроповідань став, після пп. Станіслава Грабського й Міхала Суйковського — проф. Суйковський, можна було сподіватися, що буде припинена політика односторонніх привілеїв для римо-католицизму, яка лаяла такий яскравий вгляд у тексті конкордату, політика використання римо-католицизму для цілей національної політики влади, ідентифікуючої римо-католицизм з віроповіданням польського національного приналежності та всі інші віроповідання — з поняттям ворожого табору. Було природною тайною, що мін. Суйковського подала близькість Хієно-Піаста попереднього софму не за заповіді „рушити з місця“ справу українського університету чи в остраху за цілість утративаційного закону, лише за поглядом п. Суйковського у ділянці віроповідної політики. І ось — на його місце прийшов уже злеп польської християнської демократії Добрушский. За слідування міністра віроповідань з-ра Станіслава влізав до міністерства в характері директора департаменту віроповідань граф Францішек Потоцький, член групи крайових консервативних-клерикалів, а коли чергою міністром став п. Червінський — ніби то прищаваний політиці релігійного лібералізму — виступили проти нього не лише члени Народового Клубу, але й — ки. Януш Радавіл, себто член тогочасного урядового санаційного табору.

На практиці ліберальна віроповідна політика уряду проявилася нпр. у голосній справі православного Собору. Однак в теорії востані називалося, що ось нпр. міністерство віроповідань не похвалює розбірки православних церков, роблячи місцевими чинниками, відмежовуються від акції шавного польського кляну в справі т. зв. релігійно-національних процесів і т. д. Не багато таке плятовіле становище загрожувало на сумні і сірія діяльності, але все-ж таки теорія лібералізму з білою була латана і штукована. Аж прийшов і на теорію кінець.

Нині стало це тим легше, що улокоївся

Ніхто вам не допоможе,
коли самі собі не допоможете, тому скла-
дайте свої ошадности в
Кооперативному Банку „ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

І „Гłos Правди“ і „Епока“, витратила попередні впливи „Дрога“, відійшли на задній план публіцисти й публіцистика, а їх місце заняли „аноніми“, над якими стоїть — наказ. Таким анонімом є нині. офіційно „Газ. Польська“ (ще і за неї підписав віт полк. Коца) і цюмо то полковн. організації припала шана — остаточно перекреслити легенду про віроповідний лібералізм санації та на його місце проголосити ідеологію воюючого клерикалізму: віроповідної нетерпимості, ділення віроповідань на пануючі й підлягачі, підпорядкування інтересів населення інтересам церк. організації, яка в свою чергу підпорядковує собі все ціло напярмні державної політики.

Такою прокламацією воюючого клерикалізму є вступна стаття у повеліковому числі „Гавети Польської“, мерцій передрукowana львівським санаційним „Дзєнніком-ом Львовським“, п. н. „Націоналізм і православна“. У цій статті санаційний офіційно уперше вповні солідаризується з акцією польського єпископату в справі т. зв. ревіндикації 724-ох нинішніх православних церковних об'єктів, й у безприкладний спосіб нападає на православне духовенство, яке боронить власні церкви, та ці українські національно-політичні чинники, які боронять інтересів місцевого українського населення на Волині й Поліссі, якому грозить утрата святинь і нова боротьба за душі. Очевидно, політичний розум передовика такої поважної газети, як „Гавета Польська“, каже йому діяти православних українців на „спокійне населення“ і бунтарів, які хочуть спекти якусь власну печеню, на чужій отому спокійному православному населенню — справі православних церков. Оновує аномалію інформації вкупі з традиційною соковитою фразеологією кажуть адвокати воюючого клерикалізму вживати та-

Виняря „Italia“ CARLO PERANTONI

поручає НА СВЯТА ріжні вина природ-
ні і літургічні по найнижчих цінах.

них нпр. висловів: „піднялося П (швидливої української роботи в церковно-політичній ділянці) УНДО — несе не без чийсь ініціативи...“

Ясно теж, що в цілій статті ні словом не агадується, що церкви і землі, за які йде судовий процес, були до 1896 року православні, а до 1839 р. греко-католицькі, а під час Володимир Великого по нинішній день були і є власністю місцевого українського народу! Ні словом не кається там, що ці випроцесовувані нині об'єкти ніколи не були польські, ніколи не були римо-католицькі. Зате підсумується усім безглуздим ітенці Українській Парламентарній Репрезентації, яка слушно зацікавилася цією справою, виключно до закиду, що нам, українцям, належить на „створенні розлому в православній церкві, заволодіти нею та її ругенізації (?!“). Тимчасом чайже загально відомий є факт, що саме т. зв. „ревіндикаційний процес“, справа Собору, справа неупорядкування правного становища прав. церкви, розтрата майна цієї церкви і все те, що з нею творять, довело не до „розлому“, тільки до обнизяння внутрі тієї церкви всі її зортові сили. Фактом є так само, що ніколи українці не відмовлялися під впливу на православні церковні справи, бо церква є власністю народу, а наріз на Холмщині, Волині й Поліссі є український.

Ми вдяковані в виступу „Гавети Польської“ Бо завжди краще мати яскравішу ситуацію. Може подекуди адалатися ревенцією: що офіційно уряду, якого міністр віроповідань є добродушний за релігійний лібералізм, проповідує воюючий клерикалізм. Але ми до парадоксів привикли і цей нас не лякає.

(Ік)

В чім сила Сталіна?

Львів, 17. квітня 1930.

Відомий знавець нинішніх відносин у СРСР. Й. Шром подає у „Прагер Прессе“ свої помічення про колективізацію сільських господарств у звязку з виступами Сталіна в цій справі з дня 2. березня і 2. квітня ц. р. Ці помічення настільки цікаві, що варто їх переповісти хоч кількома словами.

На самім початку стверджує Шром, що якби Сталін зорієнтувався, що переведення колективізації в задуманому обемі й формах нездійсниме, він затрубив би не до відвороту (більшовик, мовляв, ніколи не відступає, тільки перегруповується), а до напруження помилок, що їх від часу проголошення колективізації села пороблено чимало. Можна тут говорити і про відвагу Сталіна, який не завагався виступити прилюдно з осудом надто нагальних способів при переведженні колективізації, але Шром зазначає виразно, що більшовицький диктатор зробив це не без порозуміння з політбюро, а може навіть із цілим центральним комітетом ВКП.

Виступ Сталіна з 2. березня, а після цього поклан партії і радянського уряду в справі направлення помилок у колективістичній акції на селі, привели до цілої низки непорозуміннь. Селяни взяли справу поважно і стали поступати по думці обичайні, що в колективізації має панувати передовсім вільна воля. Не диво, що багато колективних господарств розійшлось скорше на весняному сонці, як вони повстали. В загальному село прийняло виступ Сталіна дуже прихильно, хоч і без повного довіри до дальших заходів рад. уряду і комун. партії в цій справі.

Інакше зложилася ситуація в самій комун. партії. Богато комуністів, особливо на провінції, що не розуміють усіх нетрів більшовицької політики, а навіть кількох членів центрального комітету стали шуміти від невдоволення, бо їх господарюванню в характері патів похвилю-

кінєць. У Москві заговорено навіть про захитане становище Сталіна, а дехто розглядав уже справу, хто есентуально перейме його наслідство. Тимчасом про уступлення Сталіна не може бути тепер мови, бо він виступав завжди в порозумінні з партійною управою і має рішуче найбільший авторитет у цілому Рад. Союзі як дисциплінований, безкомпромісний, послідовний і у всьому вірний учень Леніна. Сталін старється завжди стояти в тіні Леніна, бо він знає дуже добре, що ніщо не в силі підняти його анше в очах могутньої комуністичної партії, як саме ота тінь Леніна.

Щож означає найновіший виступ Сталіна з 2. квітня ц. р., в якому він — очевидно знову на приказ парт. управи — піддав аналізі нову ситуацію на селі, що витворилася на основі йогож таки виступу в дні 2. березня ц. р.?

Новий виступ Сталіна доказує в першу чергу, що комуністи поробили дійсно немало помилок у своїй політичній супроті села, які мусять бути направлені за всяку ціну. Значить: політика насильства супроти села не матиме більше місця. Насильство буде принороване тільки там, де „жулак“ буде справді загрожувати новим господарським формам. А зрештою навіть „жулак“, як класовий ворог, але сильна з господарського погляду одиниця, буде політешний у спокою — й очевидно якнайбільше експloatований „а користь загалу“.

В дальшому виступ Сталіна означає, що ком. партія не робить відступу у справі колективізації, а тільки поведе її тепер у більш поміркованих формах. Сталін заявив, що він буде вдякований, якщо зам. намічених 60 проц. буде сколективізованих тільки 40 проц. господарств. Це, що правда, теж дуже багато, але воно легше до переведення, ніж переміна цілого СРСР, протягом півроку в одно великанське колективне господарство. Сталін не жадає відходу з колективних господарств тих людей, яких втягнуто до них проти їх волі; він жадає

Соکیلський сойм.

Загальні Збори Сокола-Батька.

Як шороку, відбув Сокол-Батько в минулу неділю свої загальні збори при співучасті віпоручників соکیلських гнізд, розкинутих по всіх повітах Галичини. Збором проводили верховний голова дир. М. Заячківський. Полагодивши звичайні формальності, віддали присутні честь своїм померлим побратимам, а потім збори вислухали звіт про події з минулого року. Звіт подав старшина С.-Б. Зі звіту справника Корешко Степ. довідаємося, що в 1929 році вилано 2,235 писем з централі. Організаційний референт Вілостоцький Т. подав дані про розвиток соکیلської організації. Деякі цифри доводило інтересу. І так: з загального числа 630 формально основаних соکیلських гнізд розвинулася адміністративна влада 29, нечинних було 32, звіт прислало 136 гнізд, основано 64 нових гнізд.

З численних поглядок відпоручників С.-Б. набрала старшина С.-Б. переконання, що багато соکیلських товариств за мало посвячують праці в напрямі плекання фізичних вправ, а натомість виправляють в такі ділянки громадської праці, які в природі рідні належать до інших установ, як прим. „Прогрес“, „Рідної Школи“, „Соколу Українок“, то-що. В деяких місцевостях соکیلські товариства обіймають навіть функції лікарських товариств, а також касин чи „Бесід“. Ці прояви пояснюють старшини дотичних „Соколів“ тим, що вони тим способом заступають нечинні місцеві установи поданих вище типів. Очевидно, що це недоцільне, бо до дивлення закладаючи інші установи краще було, якби діяльні члени „Сокола“ вступали в турт членів заснічених товариств і, перебівши їх реорганізацію, скермували їх на шлях позитивної праці. Таким способом дісна праця „Соколів“ у напрямі фізичного і духового виховання народу не булаб заколючена різними побічними функціями.

Зі звіту довідаємося також, що за ношення одностороннім членами „Сокола“, або за уживання соکیلських знаків чи відзнак накладають органи влади в декотрих адміністративних округах діяючі карі, і то не лише грошові, але навіть арешти. Рекурси з правила не приносять ніякого успіху.

Також т. зв. „Малопольські Звізонак Стражи Пожарних“ у Львові заіспірував нагінку на наші соکیلські установи, кинувши клич організувати утративших, а в діяльності польських офіційальних, нібито добровільних „стражи пожарних“. Майже всі війти дістали приказ організувати такі „стражи“. Для втілювання у хід справ ясно, що тут річ не в дійсній протипожежній організації (яка в цій формі не має ніяких виглядів на будуче), а лише в тому, аби „Малопольські Звізонак“ міг за посередництвом своєї торгівлі, т. зв. „Уні“, пролати якнайбільше сикарок і інших пожежних знарядь, в відповідним грошеним аниском своїх керманчиків. Та всі ті заходи є лише відіграваною ставрою, якою українські соکیلські товариства кормлено вже й за часів не-

При численних жіночих недомаганнях гірка вода Franciszka Józefa дає незвичайну полеміку. Свідомства жінки жіночих негуд стверджують, що вода Franciszka Józefa, як прочищувачий загідний середник приносивається з дуже добрим вислідом, головую у поліжниц. Домагати в аптеках і дрогеріях.

неоперена, щоб добре виглядати; якби я була когутом, то я погоджувалась би з нею!

А нагорі, саме над курками, сиділа сова зі своїм чоловіком і дітьми. Була це родина з гострим слухом; вони чули кожніське слівце, яке сказала курка суєдзі, і перевертали очима. Сова прохолодила себе нільцями з пер і сказала:

— Тільки не слухайте цього. Чи може ви чути, що там казали? Я чула на власні вуха, а треба багато дечого ними наслухатись, аки вони поїдають! Одна з курок аж так себе забула, що кличе курці, а що ні, що сидить собі і обічмує себе з пір, ще й дає когуту дивитись на себе.

— „Прене гард о заіфан!“ (уважай на діти) — сказав муж до сови — таких річей діти не повинні чути.

— Я мушу це оповісти сові, своїм суєдзі! Вона так добре розуміється на товариських формах!

І мама-сова полетіла.

„Гу-гу-у-гу!“ — загуділи обі над самим голубником.

— Чи ви чули вже? Чи ви чули? у-гу! 6 курка, що вигрило собі пір заливившись на когут! Вона замерзла, коли вже не замерзла, угу!

— Де де? — заворкотіли голуби.

— На суєдзіній обійсті! Я немов би бачила на власні очі! Вже оповідали про таке — сором! Але це свята правда!

— Правда, правда, кожніське слово! — додали голуби і здирили над стокониско. — 6 така курка, дехто каже, що навіть дві, що мали видіти собі все пір, щоб виглядати інакше і звернути на себе око когута. Це ризикована штука, — можна

біжки Австрії. Як тоді, так і тепер потерпить на цим справу, провозіть її організація, але все те закінчиться для „Сокола“ напевно поразкою. „Сокол“ не визнає своїх кривд і обійме ними всіх країнних синів і доньок українського народу. Клич фізичного і духового виховання всіх націй надто сильно лунає нині над всіма країнами цього культурного світу, аби його можна було адвентити якимись дрібничковими перепонами.

Віляся представити довголітній скарбник Левинський Микола. Виходить з них, що С.-Б. реорганізував не надто великими фінансами, а через не безпосередній контакт С.-Б. з його гніздами в значно утруднений. Всім такий завдання готовити інструкторів переведено численні бітанції і літали в значній кількості гнізд у різних — перал дуже далеких місцевостях.

Важку частину відомлень становив звіт збірковому комітету на викупно ренти Українського Городу у Львові, призначеного на будову спортивно-руханкового стадіону. Завдяки невтомним заходам цього комітету під проводом його енергійного голови, ладаанка Стеблещого Стахія, вібрано в 1929 р. ам. дол. 1,245.03. За решту збірок в 1928 р. і за збірку з 1929 року закуплено дальшу частину города за 750 дол. Лишилася ще сума 495.03 дол., перерахована в доларовій валюті у „Центробанку“ та в „Дністрі“, що жде на обмінення та на порозуміння С.-Б. з власниками дальших паїв щодо висоти ціни купна. Заходами голови п. Заячківського одержав „Сокол“ також в однім з наших банків приречення гарантії за виплату ціни купна дальших паїв на суму 8,000 дол. Іде лише про те, аби громадянство зрозуміло вагу власного народного стадіону у Львові і підтримало фінансово оконечну його реалізацію.

Видавництво „Соکیلських Вістей“ з руханковим додатком є дотепер ще дефіцитове.

І тут голова Т-ва подумав про створення відповідного фонду на це видавництво, а саме повідомив збори, що особа, яка не хоче бути помітно виявлена, жертвувала на ціль „Сокола“ 1/4 проц. бруття з одної з копалень нафти в Бориславі. Рівночасно голова поставив внесок, аби цей цілий дохід призначено на „Соکیلські Вісті“. Гучними оплесками одобрив збір це внесення і подякував жертводавцеві та голові Т-ва за його заходи в цій справі.

На внесення Ревізійної Комісії, рефероване начальником Пааликом, уділено Старшині абсолюторію а діяльності і з предложених рахунків.

Після ухвалення кількох внесків і резолюцій у справі побільшення руханкових, спортових і пожарничих вправ та після переведення доповнюючих виборів до Старшини закінчено збори відспіванням соکیلського гимну.

Кривава жалоба в Індії.

Дня 15. п. м. Індія обходила день національної жалоби, підчас якої прийшло до сутички поліції із націоналістами. Поліція ранила 19 осіб, а націоналісти поранили 7 старшин англійської армії. Другого дня в Калькуті поліція стріляла до індіців і поранила дві особи, а 13 арештувала. В зв'язку з цими заворушеннями арештовано секретаря Ганді. На вулицях Калькуті появились англійські панцирні автомобілі. Ганді машерує до Бомбаю.

простудитись і вмерти від пропасниці, і вони обі навіть умерли.

— Позір! Позір! — запівав півєнь і скочив на паркан. Очі же мав сонні, а такі кукурікали: „Три курки померли з нещасливого кохання до когута; все пірля вимикали собі. Це паскудна історія і я не хочу її навіть тримати при собі, нехай вона йде далі!“

— Нехай іде! — засичали лизики, курки закудкудакали, а когути кукурікали! — перелайте далі!

І так історія про курник полетіла в світ, аж вернулася на те місце, звідки виїшла.

І оповідали там тоді:

„Знаєте: було п'ять курок, що вимикали собі пер, щоб показати, як кожна з них вимаріла з любовної туги за когутом. А потім кинулись на себе, що аж зализали кровю і ядали трупом на сором і ганьбу своєї родини, а своєму власникові на шкоду.“

А курка, що втратила кілька малих пер, не пізнала вже своєї власної історії, а що була загальноповажаною куркою, рекла:

— Погорджу цими курками! Та таких як вони, є ще більше! Не треба про такі річі мовчати і я вже постарався, щоб та історія попала в пресу і пішла по псьому краю! Чейже на це заслужили курки і їхня родина!

Історія попала в пресу. Її видрукували і те, що тут, є свята правда: одне мале перо може часом помогти навіть п'ять куркам.

Переклав М. Р.

тільки, що велика маса середняків стоїть під впливом вітани „хулахів“ і не хоче, мовляв, арозуміти, що тільки спільне господарювання на великих господарствах може їм принести великі користи. Тут радить Сталін повести супроти середняків відповідну політику, аби таким чином викликати у них знову довіру до всіх починів радянської влади.

При кінці зання Сталін, що найбільшою небезпечею для комун. партії є тепер зріст правих „ухилів“. На думку Шрома аналізує Сталін положення дуже вірно, бо ніщо не скоріше так правих елементів, як дискредитація акцій за колективізацією. Очевидно — нині чимозаможно правниці повалити Сталіна, бож він сам пішов сильно на право, хоч того він не признає. Тому й не виступають проти нього явно праві комуністи, знаючи, що аін за ціну втрати симпатій серед найбільших здобув етепер популярність серед міліонів середняків. А ніхто інший тільки середняк репрезентує нібито основу більшовицької держави.

Своїми виступами з 2 березня і 2 квітня п. р. доказав Сталін на погляд Шрома, що він справний політик. Це значить, що він в міру потреби вміє бути поміркованим, не заважаючи на те, що поміркованість не є його особистою прикметою. І в цьому саме криється сила його теперішнього становища.

Після льондонської конференції, або „з великої хмари малий дощ“.

Тримісячні наради льондонської конференції добігають до кінця і вся європейська преса твердить, що ця конференція має мінімальні успіхи: вирішено тільки найменше спірні і маловажні справи і то тільки ті, які торкаються Англії, Японії та Зед. Держав. Основні конфлікти не ослаблені, а навпаки, загострені і стануть товчком до нових зброєнь на морі. Зед. Держави Півн. Америки, Японія та Англія усталили свій тонаж у клясах менших кораблів, у пропорції 3:3:2, усталено тонаж підводних човнів для цих трьох держав та ліквідацію великих панцирників та зменшення розміру кружляків. Франція та Італія ухвалили деякі точки про методи зброєнь і згуманітаризування підводної війни, всі інші спроби полагодження справ роззброєння Середземного Моря розбились об домагання Італії та безкомпромісовість Франції. Вислід конференції погіршив відносини між Англією, Італією та Францією, а загально, європейська преса твердить, що конференція ця прискорить війну і збільшить зброєння, а не зменшить.

Марш на Вильно.

Литовська преса поновила свої антипольські атаки. Пишеться, що серед литовського війська і населення панує напружена атмосфера. Непримирні елементи домагаються негайної збройної акції проти Польщі. Хвелево забутий клич „Марш на Вильно“ стає знову актуальним. Литовці переконані, що на випадок литовсько-польського конфлікту, виявиться війна кількох держав і вся опінія Європи буде по боці Литви.

Г. Х. АНДЕРСЕН.

Свята правда.

— Це страшна історія — сказала курка, а сказала на другім кінці міста, там, де ця історія не трапилась. — Страшна історія трапилась у курку! Не маю відати сама там нині спати. Добре ще, що нас ще стільки сидить на бантах!

І оповіла про щось таке, від чого іншим куркам пір настобурчилось, а когутуви трібніли вива. А все це свята правда.

Одначе ми мушмо починати з початку, а цей зотаток був на другім кінці міста, в однім курнику. Сонце зайшло і курки повлізли наверх. Одна з них, бідопана і коротконога, оповіла свої приятелів іниця і була як курка дуже поважана. Коли вилізла на банти, почистила себе лаббом, а тоді влізла з неї одне пір'ячко.

— Нехай пропадає! — сказала вона — чим більше себе чини, тим стаю кращою!

Сказала це жартом. Бо вона належала між курками до неспівних, а зрештою, як ми вже сказали, була дуже поважана. А потім заснула.

Довкола темно. Курка сиділа при курці, а ті, що сиділа поруч нашої, не задрімала. Може чула, а може й ні, що треба в цьому світі робити, щоб жити спокійно. І мусіла сказати до своєї то-варкини:

— Чи ти чула тут одні слова? Я не називаю нікого по імені, але є така курка, що хоче бути

† Д-р Лев Бачинський.

Життя й діяльність провідника соц-радикальної партії.

Зі смертю д-ра Льва Бачинського страсти за радикальну партію свого найближчого товариша, який був головою партійної управи. Одночасно з його смертю зійшов у могилу й визначний діяч на українського нап.-державного відношення.

Д-р Бачинський народився 14. VII. 1872 р. в Серафимівцях, пом. Горозенка в учительській сім'ї. Гимназію скінчив у Коломиї 1891 р. Вже на початку своєї діяльності він живив політичними справами і під впливом учителя української мови д-ра Романа Ярославича став радикалом разом з д-ром Мартовичем, Василем Стефанюком і іншими. Вже тоді ходив він разом з товаришами по землеробним читальням, де вони читали селянам книжки і газети. В рр. 1890 і 1891 відбувалися в Коломиї ревізії між учениками, така ревізія відбулася й у Льва Бачинського, в хаті якого без обізнаності лютували студ. гуртки. Однак директор гімназії Вольф, великий приятель молоді, упереве його про ревізію і він переніс книжки замість в інше місце.

Після закінчення гімназії записався Бачинський на університет у Чернівцях, де старався розбудити життя в студ. т-ві „Союз“. Задля педагогічних функцій вступив він небагато як юрист до юридичної аспірантури в Коломиї, а д-р Окулевського в Городенці і тоді старався розбудити радикальний рух у городенській студентській громаді. Найбільше праці вложив тоді в освітлення селян у своїм родинним селі Серафимівцях.

В часі Бачинського відсидів він 14 днів арешту в Тернополі за провинку з § 302 к.з., засуджений за свою промову на вічу у Шитівцях, заступницького повіту. Мав теж карні прописи за промови на вічах у Серафимівцях і в Михайлівці.

По якійсь часі перенісся до Сятина, потім працював у канцелярії д-ра А. Ковалюка в Калущі, звідки по двох роках переїхав до Стрия на власну практику й адвокатську практику. Вже в Стрию брав участь у політичній та культурно-освітній праці. Як кандидат адвокатури в Стрию був він обраний послом до парламенту зі станіславської округи (1907 р.), зробивши до цього з д-ром Ів. Матухом кілька десятків віч. Небагато він з Станіславом на постійне.

У станіславському парламенті був заступником лідера Українського Парламенту. З того часу мав деякі його рішучі виступи (прим. в часі обструкції наших послів з кінцем 1907 р., коли то він виступив відомою публікою у сторону прерації і поранив нехотючи одного посла). На пленарних засіданнях парламенту він різко забирав слово, але вносило немало інтерпелляцій у справі адвокатури органів влади, помагаючи ось так по-кращому селянам. Багато здоровля коштувала йому м. ін. славна обструкційна промова у станіславській комісії, коли то він говорив цілу ніч (13 год. і 8 мин.) без перерви. У висліді тої обструкції наших послів правительством мусило видати підручне царське письмо з урочистим

призначенням осудити український університет. Вибраний варту послом до парламенту 1911 р., поєд. Лев Бачинський поспівав, від червня 1907 р. до кінця листопада 1918 р. В часі цього поспівав він багато праці справам підмоги для родинних вбідів, відідаючи наших виселенців у Бруку, Гімлі, в Стрию і по різних місцевостях зах. Галичини.

За часів української державності був він спершу комісаром (старостою) станіславського повіту (у Станіславові він перейняв владу), але по двох місяцях зложив цей уряд і працював як член і віцепрезидент Української Нап. Ради. Він зложив м. ін. регуляції У. Н. Ради, а як голова земельної комісії зложив немало праці й таланту при укладанні земельного закону ЗУНР, що — не тільки по його думці — був найкращим кодифікаційним твором на цілій Україні. Тут варто ще зазначити, що пок. Лев Бачинський брав участь у святі відкриття України в дні 22. січня 1919 р. в Києві.

По вильї програній залишився Покіпий у Станіславові, де працював далі як адвокат, а вадто в Горюхівському Комітеті, в якому був першим головою. Описав брав участь в усіх наших починках, хоч падула серця чимраз більше йому дошкучало. М. ін. працював в організації українських адвокатів, ставши віцепрезидентом Союзу Українських Адвокатів і його делегатом на станіславський округу. При виборі до союзу 1928 р. став головою Українського Соц.-Радикального Клубу в польському союзі.

При кінці варто ще відмітити, що пок. Бачинський був завжди ворогом демагогії і м. ін. з тої причини мав постійно конфлікти зі своїм партійним товаришем д-ром К. Трильовським, з яким остаточно так довсім розійшовся. Як знавця промови, з незрівнянним, дуже популярним обговоренням не відмовлявся він ніколи від обговорення в політичних проєсах і боронив не лаяти Станіславові, але також у Самборі, Львові й Коломиї. Завдяки таким проєсам, пок. Явчинка, о. д-ра Юрика, хвищівських селян і ін., при чому тої політичній проєсній він ніяк безплатно, не вимагавши ніякої зарплати й навіть понорозі.

Смерть постигла д-ра Льва Бачинського на лічінні в санаторії Гр. менштин (Дол. Австрія), в розмірно молодому віці, бо в 58 р. життя. Виснажений працею організм не витримав. Радикальна партія страждала в Польському нап.-визначеному свого діяча і її Драгоманова, Франка й Павлика, а наш народ горів від жалю до його оборонця і трудяшого й талановитого народного робітника.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Яніні!

Найбільший вкідор: стильних товарів, шовку, мужеського свина поучає фірма

АНТОНІ УВЕРА
Львів, вул. Галицька 10.

Філії: в Стрию, — в Дрогобичі, —
1792 в Тернополі, — в Тарнові.

3 галерії проходимців.

„Подвиги“ д-ра Барченка, пупіла бекістів і їх епілог.

(Допис з Волині.)

Сойм у свій час почував з уст міністра внутр. справ, що найкращі українці пішли на „співжиття“, себто на хуліства. Ці „найкращі українці“ розпанюшилися на нещасній волинській землі, позакладали різні „хати“, видають собі за „диспозиційні“ гроші різні „Ниви“, творять собі баночки; випихаючи не-хулі, залізали до самоврядування, підпирали панями Волошинівськими; захоплюють за допомогою мундурової й немундурової поліції „державні брантва“ і т. д. Одним словом гуляють по Волині, „яки татарські люди“. Але для влади імуших вони були „найкращими українцями“, наслідувати яких повинні були інші.

До перших з цих найкращих українців останнього часу належав голосної слави доктор Барченко. За добре „співжиття“ сипалися на нього й ласка влади імуших, і пошана й усякі благодаті. У Ковалі лікарі поляки вибрали його начальним лікарем каси хорих, а влада віцебурмістром Ковалі. Відкриті було для нього і політичне поле. В 1928 році він скликав у Ковалі „національний“ зїзд і творив „національний комітет“, з якого, як з куколки, вилетіли потім наші „одинарці“.

У 1929 році Барченко витав у Ковалі президента республіки і в імені українського народу заявив, що він (не Барченко, а наріл) має вже все, що страшенно задоволений своєю долею й особливо вкичний за рідну школу для дітей. Промова його, як зразок для інших хулі, була уміщена в „Українській Ниві“.

Зірка д-ра Барченка піднялася дуже високо та засяла не гірше, ніж зірка пп. Певного та Пилипчука. А через те, що кожна зірка потребує й певної авреолі, то Барченка зробили бурмістром міста Оліки, луцького повіту. Як знаменитому представникові самоврядування, на якого пан Волошинівський покладав великі надії щодо наладження „співжиття“ у самоврядуванні, Барченкові дали місце у луцькому союзі, для чого усунули іншого українця, що не міг зрівнятися з такою знаменитістю. Все йшло добре й „найкращий з українців“ міг був зайти дуже далеко в опасливування Волині.

Та така наша доля. Ратом доктор Барченко втік. Чи він втік зі своєї власної волі чи йому

Про збірку писанок і вишивок.

З святами Великодня звертаємося — як уже від кількох літ — до громадянства зі запитом: зібрати писанки і вишивки. Свою колекціонерську акцію я почав ще в 1925 р., подаючи їй напрям і основну мету в статтях, поміщуваних головню в „Ділі“ кожного року. Цю програму прикладаю також сьогодні.

А саме про долю українського народнього мистецтва рішають тепер два важні чинники: з одного боку матеріальна скрута, а другого вплив моти. Вислідом цього є звичайно поступальний занепад артистичної творчості нашого селянства, що проявляється нинішнім декоративним форм і попитом за неінтересними „модними“ річима. Правда, незалежно від того явища, бачимо в деяких місцевостях спроби відновлення, якогось величезного зриву до краси й правди, але ці впадки є — на жалі — доволі рідкі. Переважає загальний стан намагання йти з духом часу й попросту повторювати до нинішнього часу батьків.

А добрі то були часи, коли українські селяни були загорілими консервативами щодо своєї мистецької культури! Це їм бажання приймати все „модне“ сьогодні так дошкучало, що навіть у луцькому Поділі, чи в Гривні — найдалше від впливу аусушеному селі „Гудульщині“, — всюди вже пережитують за літературованими взорами постарілих вишивок, бо свої й уже навчилися. Якщо так іде далі, тоді за кільканадцять літ озникне літературно української народньої поші будуть не наші села, лише свої й чужі музеї!

Отже незалежно від шляхотного почину чиядів „Просвіти“, щоб зібрати місцеві строї в вишивках, я задумав утримувати їх ще й на інший лад. Моїм наміром є зібрати всі найбільше гнітні для кожної місцевості вишивки й писанки, прослідити їхні орнаментальні елементи та видати у виді гарно ілюстрованих альбомів. Вони

охоплять усі українську народню творчість аж до килимів і кераміки включно. А те тому, що всі наші декоративні мотиви дадуться звести до спільного знаменника: писанкового й вишивкового орнаменту, мені найбільше на них залежить.

Студія орнаментики була досі поганю поставлена у нас, бо її суть лежить не в означенні числа ліній поодиноких зразків, а вона має дати глибше значіння. Її треба уважати своєрідним письмом, в якому так багато змісту! Я поставив собі за головну свою ціль дослідження цього питання, чим є українська орнаментика, а в парі з тим хочу виявити найкращі твори нашого народнього мистецтва.

Але щоб виконати цьому завданню як слід, треба зібрати самі найцікавіші предмети нашого домашнього промислу, й то з усіх земель України. Тут не сміє бракувати ні одного важливого села, не згадуючи вже про головні осідки артистичного руху серед селянства, бо прогалини не можуть дати повноти образу. Однак цього всього не в силі виконати одна людина!

Дарма, що я рішився пізнати на місці найважливіші точки нашого мистецького життя й розуміючи його високу цінність, мандрую літом і в осінні від села до села та заховаю людей доброї волі до збірки вишивок і писанок, але неможливо бути всюди самому? При цьому ж наші селяни ставляться недовіряючи до незнайомих, та ще тих, що ведуть таку невеселу для них роботу!

Про значіння моєї праці — здається, — зайве казати. Слід хочби звернути увагу на факт, що наші сусіди так часто люблять стрітисся в чуже пріра, представляючи на закордонних виставах суто українські вироби як своє народне мистецтво! Отже ця студія має подати справжній стан української творчості нашого часу та одночасно відкрити цілу низку прибутих зразків, які за кільканадцять літ могли би на ніки пропасти.

А допомогти мені в цьому ділі може легко кожний, хто розуміє ціль моєї праці. Писанки (як і вишивки) можна зібрати майже в кожній хаті. Їх не доцінюють і радо позбуваються, хочби на величкий гріш. Лише там, де заводять новий тип вишивок (прим. між Окопами й Залішчанами), — а ці твори мають непересічну мистецьку цінність — прохаю дати їх віддати місцевій дручній вишивальниці за зворотом коштів. І як при писанках, так і при вишивках слід подати їхні локальні назви, а в випадках, коли збірка обіймає виробів кількох сіл, тоді треба зазначити ще й назву села. І ще раз повторюю: всякі видати, з'являні з прикладом тих річей й есентуальною їх вислішкою, поверну на бажання, а назви моїх співробітників і інформаторів поміщу в справжньому вкиченні в своїх альбомах.

Користаючи з чималого числа досі придбаного матеріалу, я вже від тепер починаю опубліковувати висліди своїх студій у виді поодиноких статей. Хочу таким чином віддаватися цьому поважному гурткові моїх дотеперішніх прихильників і співробітників, що розуміючи значіння моєї акції, широко й діяльно мені допомагає. А вислід цієї збірки у минулому році являється дійсно поважним зусиллям. Я придбаю напрогні

Оголошення до святочного числа „Діла“

яке вийде в значно збільшенім об'ємі і накладі в суботу дня 19 квітня н. р. приймає Адміністрація „Діла“ від шпигунського дня, найпізніше до четверга 17 квітня до год. 13.

дорадили втікати — не знати. Досить того, що нібито взяв відпустку на три дні, щоб відправити до кордону жінку, що поїхала лікуватися загранично, і втік. А коли втік, то все трохи цього „кращого українця“ й вилалося на вулицю.

Отже виявилось, що доктор Барченко, по-перше, не є доктором, а фельчером, а по-друге, що він не Барченко, а Борисов. Кажуть далі, що він навіть не Борисов, а Борисевич, по-третє, що навіть не українець, а з походження серб. Ця остання обставина вимагає ще перевірки.

Був колись у Києві справжній лікар Барченко, а при ньому фельчер Борисов. Д-р Барченко помер, а фельчер Борисов узяв собі у спадщину його прізвище, докторський титул і, як кажуть, жінку. Зметаморфозований фельчер Борисов став дивізійним польським лікарем Барченком, потім великим санатором у справах налагодження співжиття і такою самою рукою начальника самоврядного відділу воевідства б. посла Волошинівського та стовпом санітарно-го табору.

Безумовно, не з нього Барченка сталася тепер прикрість для тих, що причисляли його „к ліку“ найкращих українців Волині. Просто злило вилізло з мішка й всі довідалися правди. Щоби не компрометувати до кінця одинок, Борисов-Барченко втік (чи його втікли). Неприємне для одиноків і взаєсть імуших, що опиралися на нього, те, що Борисов „позичив“ собі трохи на дорогу самоврядних грошей. Тепер вони роблять сумну міну й лицемірно зійхають: „Не можна вірити українцям; здавалося, найкращий, а подивіться, що наробив“.

„Доктор. Кур. Краковський“ теж уже використав історію Борисова-Барченка, щоби облягати українців і дискредитувати їх в очах світу. Ні ті, ні інші одного лише не хочуть сказати: що українське громадянство панів Барченка і їхніх колеґ-хрунів давно викресало зі своєї семі, як арадників, відмовивши їм якогобудь права репрезентувати українство. Тому що вся ганьба та вся відповідальність за Барченка падає не на українців, а на тих, що творять тут крушінду та збирають для цієї мети всяке сміття й покидьки нашого народу. Нехай тепер і світліть очима за цих наших арадників, як прийде їм світити очима мабуть ще не за одного з цих хрунів, що ганьблять і збивають своєю зрадою український нарід.

Барченки не наші, а їхні. Нехай-же й беруть за себе пляму за них.

М. С.

того часу кругло 500 вишивок і кількості примірників писанок, вдобавля дорожого дарів. Незалежно від цього я зробив досліди прогульки по галицькому Полілі, навіть Бесарабії (в околицях Хотина) й Буковині, де зібрав дуже партійні вишивки і писанки. Далше я дістав дозвіл сконювати давні українські вишивки із музею Ф. Яснського в Кракові, де зібрано багато арадків ще в XVIII в. Таким робом вдалося мені не лише наочно віднайти ці інтереси предмету нашого минулого, бо тепер — як зачуваю, — вони на довго підуть в укриття, а музей не має ніяких намірів їх публікувати.

Зібрані вишивки й писанки прохав вислати від адресом: Даміян Горнятківич, артист-малар, Станіславів, вул. Мельника ч. 9. Одночасно заявляю, що всі привезені предмети аложу після скінчення своєї праці до одного з українських львівських музеїв.

Даміян Горнятківич.

Про писанки, старі папери і ще дещо.

Це не має бути офіційний запис, ані навіть твердь офіційний запис, мого імя, як не всім відомо, не є іменитим. Це просто писанково-святочне міркування кандидата на музейника (якож, усе ж таки таке, непотрібно виводиться на світ).

Знаєте, що є Національний Музей (якщо не вірите, зайдіть на вул. Мохнацького 42), який збирає всяку стару „непотрібну“ всячину. От біло на село на свята Гуляк, а дівчата якісь галілки завезли собі: А Ви, докладнісінько записали. Робиться Вам омко, коли їмостуни закладе бабу-шестуку. Вона вугілля синнє, щось приготувала, а Ви і поодорошуйте! — записуєте. Несе молодичка писанку, а Ви давай парубком прикидаєтесь. Що там Ваші літа — ну, киньте тепле слово, гарячий погляд, а писанка вже у Вас. (В я інших, простіший спосіб придбати писанку — ландр. дупити!).

Або слухаєте сільську проповідь. Богоугодна

„Бюджетова сесія ост. сесією теперішнього союму“.

Заступник голови клубу ББ. пос. Косиаківський на відчиті у виленському політ. клубі сказав, що бюджетова сесія була останньою сесією теперішнього союму. Марш. Пласудський хоче вдержати парламентаризм, однак відповідно зреформований та приношений до потреб польського держ. життя.

Відгомін студ. протистижидівських ексцесів.

У Познані відбулася розправа проти 18 академіків, що в червні м. р. підчас студентських заворушень у Львові, організували маніфестацію солідарності та побили жидів шибі. Суд ув'язнив 16 академіків, а двох засудив на 2 місяці в'язниці, та й цю кару відложили їм на 3 роки.

Троцький переговорює із Сталіном?

„Берлінер Тагеблят“ подає, що між Троцьким і Сталіном ведуться переговори. Сталін бажає повернути Троцького до СРСР, якщо цей прийме його компромісові умови. Троцький мав би допомогти Сталінові в боротьбі проти правої опозиції.

Інші відомості говорять, що Троцький сам почав переговори, бо активний дух не може вдержати повної бездіяльності на вигнанні.

Є також думка, що ці поголоски про переговори між обидвома противниками, поширені тими комуністами, які бажають нахилити Троцького до переговорів і повороту до СРСР.

Нова французька партія.

Аграрне питання стає у Франції шораз більше пекучим і великі маси малоземельного населення невдоволені роботою дотеперішніх партій, шукають нових шляхів до політичної активності. Це стало причиною утворення нової аграрної партії, яку почав організувати посол Віктор Боре. Партія ставить собі за мету зменшити відлив безземельних селян до міст, унормувати відносини між власниками дібр і робітниками, та збільшити парцеляцію.

Виборча реформа в Австрії.

„Грацер-Фольксблат“ повідомляє, що після Великодня австрійський уряд внесе до парламенту проект виборчої реформи. Нац. Рада матиме замість 165 посівів лише 136, вибраних у 39 виб. округах, при чому братимуть під увагу лишки голосів. Відень дістане 37 мандатів замість дотеперішніх 45.

Місія СРСР вертає у Лондон.

Міністр Гендерсон і більшовицький амбасадор Сокольніков підписали 16 квітня торговельний англійсько-більшовицький договір. СРСР.

це річ, правда. Але не менше публічна річ глинити на ікони. Якесь вони старі, витерті, невизнані. А Ви: „ага! Мохнацького 42“. Або їмость нарікають, що „Діло“ мале і нема у що завинуті, потрібне, а ті старі папери, що на стриху, не назаються, бо, дуже їх „чуті“. А Ви глинити туди: „Ага, старі, зампеке непотрібні!“

Або каже їмость, якто перше добре було. „Ага! Дванадцять літ тому. Тоді навіть у Калугі і Камінці газети „виводилися“. А Ви: „Ая, ая. А може маєте?“ „О! І газети і якісь папери з печатками, оповістки, світляни, а все в Вязовицких Змагань. То знов приде якийсь діяч на цілий повіт, а Ви від нього світляни і до Музею. (При світляні можна ще й заробити, — при писанках ні!). Гарно запакували все і піддали. Потому навіть унукам розкажувати можна: „Ще життя для культури, розумієте, для культури!“

Знаєте ще й те, що чоловік тоді стає чоловіком, як втягнуть його у книжки. Без метрики він дуля. Так і тут. Грунт метрика. Це клатик паперу, а на ньому чорне на білім: той і той предмет, скажім писанку, зібрав рад. І Цирікєвич (тут місце на титулі) в селі Качачі Саянські, пов. Бодехів, від Марини Пискуватой, дня 20. IV. 1930. Така писанка планувалась тут „дорозича латка“, орнамент „басамани“, а робиться так і так. Все. (На жал, буває, інакше називається).

Потому Вас видрукують у списку жертводавців, одним словом росте слава.

На другий місяць Національний Музей приступив до будови другої будівлі-павільйону. Все вже є: плани, охота, добра воля, пекуча потреба і т. д. і т. д. Бракує одної дрібниці: 20 тисяч доларів. Не забудьте прислати.

Р. С. Не коштує 20.000. Приймається з подякою т. ж. менше. (Чековеkonto 153.422).

Це є те фатальне „ще дещо“ з паголовка — гроші!

Е. Ріпях.

РАДІО -- ДЕТЕКТОРИ -- ВІДБІРНИКИ

Фотографічні апарати — Прилади

поручає

новозаложене новітньо уряджане

FOTO -- RADJO -- PALACE

Львів, пл. Марійська ч. 8. (лім Шорехара).

Телефон 86 08

вишає торг. місію у Вел. Британію з представників торгівлі та двох аташе, що будуть користуватися привілеями незайманості. Договір обов'язуватиме до часу закінчення постійного торг. трактату. Сторони можуть виповісти договір до 6 місяців.

Зударилися два літаки.

У Шатору зударилися два військ. літаки у висоті 800 м. Один літак, розпанаханий на двоє, упав у місті, знищив крівалю магазину та арадний фікра. Тіло пільота найшли на двірці вагону, до якого впав крізь пробиту крівалю. Другий літак упав на крівалю, її обхопило полум'я, згинули одини комірники. Тіла найшли з відтятою головою на подвір'ю дому.

Англ.-египетські переговори.

Бритійський уряд переговорює в Лондоні з египетською делегацією. Від египетського уряду є прем'єр Нагас баша та міністр фінансів Макран Ебід (голова партії незалежницької Вафл). Делегація домагається усунення брит. військ на територію Суецького каналу, та щоби Судан признати ег. територією.

Дуже сумно, що ми маємо лиш один щоденник, але ще сумніше, що не кожний, хто може й повинен, передплачує його.

НОВИНКИ

— Справлення помилок. В останнім ч. „Діла“ за 17 квітня на першій сторінці під заголовком статті „Морська конференція“ при доманні пропущено підзаголовок „Допис із Брукселя“. На третій сторінці тогож числа „Діла“ в статті „В справі оплат від ерекціональних ґрунтів“ після слів вступної замітки „із кругів нашого духовенства“ опущено слова „зі Скалатщини“.

— Харківський процес. У середу, 16 квітня оборонні промови виголошували самі обвинувачені.

— Подяка за допомогу студентам. Благодійно-допомоговий комітет прислав до нашої редакції подяку, підписану головою комітету, доцентом В. Іваником, секретарем студентом П. Дмитренком і скарбником В. Вербою, за допомогою студентам емігрантам у Подєбрадах у сумі 500 золотих. Цю суму придбано годвно із прибутків з „Хореографічного Вечора“ у Львові, тому Благодійно-допомоговий комітет при Українській Господарській Академії в Подєбрадах дякує на цьому місці п. президентові І. Левицькій, п. меценасові Я. Голубовській, п. директорів В. Кривуцькій, п. професорові В. Зарицькій, д-рові В. Старосольському, п. меценасові М. Корчинському та п. В. Дорошенкові, п. А. Пасєцькій, п. Єзерській, пластовому курію „Чорноморці“, пп.: С. Кривуцькій та І. Нагірній, І. Соколовській, О. Шепаровичевій, Н. Шухевичевій, С. Шепаровичевій та К. Філясній, О. Барилаківній, О. Струмінській, Г. Голубовській, Є. Бичинській, пп.: Сумській, Шухевичівній, Шеховичівній, Колесівній, Попелівній, Федаківній, Дмоховській, Рогожівній, Свєтунівній, Зацерковній, Н. Барановській та пп.: проф. Кудрику та С. Маслякові, рівнож усім громадянам, що відвідали концерт і причинилися тим до збільшення засобів на допомогу студентам.

— 3 білоруського життя. Цього року припадають 500-літні роковини смерті великого князя Вітовта. Ці роковини білоруський нарід прагне вшанувати народнім святом. З ініціативи „Білоруського Національного Комітету“ у Вильні утворено окремий комітет для влаштування цього свята. До комісії належить сенатор Богданович, посол. Яремич і о. Станкевич. До співпраці запрошено „Литовський Тимчасовий Комітет“.

— Англійський король їде лікуватись. „Н. В. Журнал“ подає, що англійський король Юрій V. вибирається до австрійського купелевого міста Бадгаштайну лікуватись. Король замешкає в готелі „Асторія“, який вже приготувався на цей приїзд. Приїде він на ціле літо.

— Помер син Ібзена. Дня 14. ч. м. у Фрайбургу помер одиникий син великого драматурга

ОПЕРАТОР

Д-р Д. Сассовер

Львів, вул. Коллонтая ч. 7. Тел. 38-51
Хірургічні недуги. 1831-3-16. Лічення жидків.

Сікура Іван. Він уродився 1859 р. в Осель, студіював у Німеччині, був журналістом, послом, продовжує стати драматургом, написав дві драми: „Людська кінтесенція“ і „Роберт Франк“, але не маючи великого успіху в літературі, вернувся до політики, був міністром, потім консулом. Сікура Іван був жонатий із дочкою Бернштерне Берсона. Помер у 71 році життя.

— **Бернард Шов** прийняв запрошення Польського Пен-Клубу на міжнародний конгрес й обіцяв приїхати до Варшави на три тижні. Конгрес Пен-Клубу відбувається в червні.

— **Рішні вісти.** В Ковні поліція викрила комуністичну централю, яка на день 1. травня приготувала демонстрацію, хоч з огляду на військовий стан в Ковні, всякі демонстрації заборонені. — В Зед. державах Півн. Америки тепер налічують 4 мільйони безробітних. — В місті Карбонаді в Зед. державах Півн. Америки була катастрофа копальні вугілля, в якій загинуло 22 робітники. — Шведський король Густав зупинився подякувати всім шведському народові за жабу з приводу смерті королеви та участь у похоронах. — Над Югославією передвчора перелетів сильний гурган, який наробив багато шкоди і збив кілька осіб. — Французький парламент ухвалив бюджет 465 голосами проти 120. — Ватага болгарських комітаджів на терені Добруджі напала на румунські села й ограбила населення, після чого вернула до Болгарії. — В останніх днях квітня у Парижі підніється німецько-французька конференція у справі Саари.

Ex libris.

(З нагоди виставки славянських екслібрисів.)

В неділю 13. п. м. отворено у Львові виставку славянських екслібрисів, на яку зложилися зложати мандрівної виставки, що від довгого часу перебуває з одного славянського міста в друге, а від кількох місяців перебуває у Польщі та деякі львівські збірки. На маргінесі цієї виставки варто кинути кілька завваг про домо востра, тимпаче, що до розпорядимости стоїть багатий порівняльний матеріал.

Любов до книжки, яка є носієм і символом культури, двигуном людських поривів і скарбиною високих дегів духа, ародила глибоку потребу збирання книжок. З часом із звичайного „чорного“ збирання факхових видань зродилося „вибагливе“, збібліофільське. Такий вибагливий збирач не лише цікавиться змістом (буває, що не цікавиться), але й формою книжки. Він любить гарніри, перешкоди, заставками й ілюстраціями, добрим папером і дбайливим переплетом. Свій збір книжок він хоче звязати зі собою. Не підходить тут ані підпис, ані мертва тачатка. Коли до книжки підходить як до твору мистецтва, то й звязувати її з власником треба чимсь, що малою на собі знамя артизму. Така є основа, на якій виріс і розвинувся екслібрис.

Та екслібрис повинен мати й інші прикмети. Власник книжок хоче в рисунку проявити частину свого духа, своїх замислювань, свого світогляду. В тому він і звязує артиста. Цей останній мусить ще й піддатися правам поодиноких родів техніки. Скажімо — дереворит. Хто вибрав таку техніку, той мусить зрезиґнувати з м'яких, тонких ліній, а максимум ефекту повинен видобути з грубих ліній і площин, білих і чорних на переміну. Артист мусить тямити, що екслібрис сьогодні має теж свої закони, а разом з усім підчиняється він правам і вимо-

гам декоративного мистецтва, як один з чільних його родів. Якщо хтось зуміє це все погодити, тоді й виходить твір мистецтва. А хоч це і прикладне мистецтво, то зате поно стоїть на одному з найвищих шаблів.

Кожна людина, якої культурність переступила пересічний рівень, повинна ставитися до цього прояву високої культури з належним розумінням і належною шаную. Цього, на жаль, у нас не бачимо в такому розмірі, в якому хотілося бачити. Тимбільше, що гарні традиції українського екслібрису виводяться ще з XVIII стол., тимбільше, що сьогодні чимраз більше артисти повертають до нього.

Не звважаючи на все те, найновіші спроби творення українського екслібрису не мають того, що повинні: виразних національних рис. Є намагання навіязати до старих традицій: Нечитайло-Андриєнко розрисовує мотиви старого церковного мистецтва, багато дечого зі старої української графіки видно в екслібрисах Ю. Нарбути. Більшість, між ними перші П. Холодний, П. Ковжун, Р. Лісовський і інші поринули в західному експресіонізм, де — зрештою зі зрозумілих причин — замало є українського національного. О. Кульчицька дає типові деворити, але радше типові для себе, як для українського екслібрису взагалі.

На загал український відліл на виставці робить дуже гарні враження, хоча уступає прим. перед чеським.

Якщо вільно мені сказати свою скромну думку на цю справу, то вона буде в формі ось яких побажань:

До артистів. Побіч намагання створити щось нове в експресіоністичному, чи навіть кубістичному дусі, маю враження, що слід би піти теж тією дорогою, яку вказав великий Нарбут українській графіці взагалі: прикраси старих рукописів і книг, різні застиґи, значки, марки і рисунки (дереворит-гравюра) далиб тут неоднорідне і рідне і величаве і мистецьке в новому екслібрисному оформленні. Чотири екслібриси болгарські зробили краще враження на виставі, ніж 40 наших (всіх українських було 48), а лише тому, що болгари покористувалися різними мотивами у традиційній, там візантійській стилізації.

До Т-ва Бібліофілів. Треба конче видавати журнал, що плекав би культ книжки, а в ньому відвести належне місце екслібрисові. Не згадую вже про інші видання. (На виставі є прим. чеські збірки екслібрисів).

До Національного Музею. Поки ще в пам'яті вистава славянських екслібрисів, вартоб уладити виставку наших екслібрисів і нашого бібліофільства взагалі.

До громадянства. Хто має книгозбір, хто веде бібліотеку „Просвіти“ чи яку іншу, повинен подбати про відповідний екслібрис. Зразки своїх екслібрисів конче прислати у львівські українські музеї. Теж цікаві є давніші, які мав у нас не один бібліофіл мин. століття. На жаль, це все розкинеце „до фамілії“, в музеях же цього небагато.

Іде не про пусту форму, а про глибоке зрозуміння вати й почуття мистецтва книжки, що з екслібрисом, оцим „клаптиком паперу“ вяжеться.

Е. Ю. Пеленський.

3 концертної естради.

Свято учнів прив. сем. курсів „Рідної Школи“ в честь Шевченка.

Оце вперше цього року за весь час існування курсів спромоглися їх могікани (бо остався вже лише один V. курс з 23 учнями) влаштувати свято в честь Шевченка. Свято відбулося в суботу 12. квітня в домівній чит. „Просвіти“ на Личакові і стягнуло велику кількість нашого громадянства з тої ділянки.

Програма концерту була різноманітна й цікава, а бездоганне виконання поодиноких точок могло вдоволити навіть вибагливих слуша-

Горівки, вина, лікери поручає на свята знана фірма

Р. Фліссерової, Львів, Ягайлонська 11.

Буфет заасотрений у вибагливі смаколики. Усе свіжа риба, смачні обіди і вечері. Льокаль відчинений до 3-ої години вночі.

чів. Солідно оброблене вступне слово уч. Качанюка, як рівнож декламації: Ткачука „Чигирин“ і Качора „Із псалмів Шевченка“, виголошені зі зрозумінням річи, зробили на слухачах помітне враження. А вже бурю оплесків викликав добре вишколений хор під орудою уч. В. Оста-шевського, який кількома наворотами відспівав цілу низку пісень, відомих ширшому загалові з концертів хору Котка. Між співаками є кілька добрих голосів (бас Савицький, тенор Павлюк і ін.), Богато насолоди дало присутнім теж солю на цитрі уч. Савицького. Зате скрипкове тріо було підготовлене слабо.

Сама організація свята йшла справно, а після відспівання нашого нап. гимну публіка розходилася домія уповні вдоволення. Е. Ч.

Зі спортивного життя.

Україна—Чорні.

Довідуємося, що у Великодній понеділок 21. п. м. відбудуться на грині Чорних товариські змагання і. дружини України з ліговою дружиною Чорних. Україна вступить до цих змагань у повному складі, аби досягнути яконайкорисніший вислід. Початок змагань: 11. год. передполуднем.

Лехія III.—Сокіл IV. 4:2 (2:0).

В неділю 13. п. м. відбулись на площі Соколя-Батька м'ячеві товариські змагання цих дружин, які виграла Лехія завдяки гострому та безоглядному стартові, а також судді, який політував до Сокола аж два карні. В другій половині Сокіл мав перевагу, а з багатьох догідних позицій використав Терлецький тільки дві.

Пінг-понг: Сокіл IV.—Чорні 5:2.

В товариських змаганнях дня 12. п. м. переміг Сокіл IV. дружину Чорних. Мистець Сокола Чорний задемонстрував гру та побідил високопроц. мистця Чорних Цибуха: 21:9, 21:12. Завзяті партії були: Михальський (Ч)—Шевчук (С), Долечек (Ч)—Маланчук (С), Фурла (С)—Кандзерський (Ч) та Цирик (С)—Садловський (Ч).

Надвірна. Бескид—Гакозг 8:0 (3:0).

Дня 13. квітня відбулися змагання за мистецтво Ц.класи УСТ. „Бескид—ЖСК. „Гакозг“ у Надвірній з вислідом 8:0 (3:0) в користь Бескиду. (Корнерів 3:3). Склад Бескиду: Кравчук Іван, Буній, Гринішак; Андрійович Микола, Полатайко, Николайтук, Гуешин, Свідрук, Мурський, Андрійович Емануїл, Волюватий. Гра була доволі жива, особливо в першій половині, коли то проти вітру наші змагуни здобувають 3 воріт. У другій половині вітер зовсім утих і провідникові нашого нападу вдалося опанувати не лише напад, але також амузити цілу дружину до приземної, комбінаційної гри, завдяки чому наша одинайтка стріляє дальших 5 голів. При кінці змагань видно було вже втому. Голями поділилися: Гуешин 3, Мурський 2, Полатайко 2, Волюватий 1. Суддя д-р Вільдер зі Станиславова.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 16. квітня п. р.: за масло експортне солоне пріма по 5:10 зол., за масло несолоне базове по 5:10 зол., за кільограж, за літру молока 0:34 зол.; за літру сметани 1:60 зол.; яйця копа 5:40 зол.

Тенденція цім за кордоном знижкова, а краю, з огляду на свята подит збільшений.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський Театр:
Четвер, п'ятниця і субота вистав нема.
Малий Миський Театр:
Четвер, п'ятниця і субота вистав нема.

Кіна.

АПОЛЬО: Звучова філіма: Свіаеп-Парижа (Моріс Шеваліє) і опера „Лоні дежуга“.
КАСІНО: Балар акисаін. Гріх споку-ше (Джан Дізілберт).
КОЛЬОСЕН: Вбийникова тайна. Ко-жани: Я тобі покажу: Пан і його сауга-лєв: Соко, Соко, шаста моє! (Гарі Патак).
ОКЗА: Кікай на засланні.

МАРУСЕНЬКА: Пар карів (Життя му-ки та воскресення І Христа).
ПАЛІС: Звучова філіма: Морааль пані Дузьської.
ПАМ: Кевігсмарк.
ПАСАЖ: Широзодотий плай. Тиж-ден. Метро-Голдвін-Маєр. Амер. комедія.
ПРОМІНЬ: Життя і Муки Христа.
СТИЛЕВ: Дощ ром, або життя та чуда св. Тереси.
ФАТАМОРГАН: Пречудна брехня Ні-ни Петровни (Бріг. Гельм).
ХИМЕРА: Дивчина з балету (Кларв Бов).
УПІХА: Люди без обличчя (Гарі Паль).

Програма радіо.

Четвер 17. IV. 1930.
Львів. 11:54 Сигнал часу, 12:10 Коа-

перт грам. пилт. 13:00—17:45 Перерва.
17:45 Літ. аудіція „Легенда про Божого музику“ (транс. з Кракова), 18:45 Піа-галіанські базачки, 19:00 Веселина, музика грам. пилт. 19:30 Аудіція: а) Святий Боже — Каспровича, б) Проповідь Скар-ги (транс. з Варшави), 20:15 Трансмі-сія рад. концерту з варш. філармонії, комунікати.

П'ятниця 18. IV. 1930.

Варшава (1411,7) 16:45 17:45 Кон-церт з Кракова. Краків (312,8) 20:00 Аудіція з Вильня. Гельсінґфорс (231,4) (231) 18:35 Віолінчель. Ляйпціг (259) 11:30 Редіційна музика Альбротуса. Лян-дон (336,3) 18:20 Радіорекстра. Берлін (415) 14:00 Віолінчель. Стокгольм (336) 15:30 Пісні та рецитатії. Рим (441) 17:30

Редіційний концерт. Ляйпсінґберг (473) 13:00 Концерт Бетовен, Брамс. Мільно (301) 20:30 Редіційний концерт. Брюс-сель (309) 18:00 Музика. Мюнхен (333) 19:00 Богосаууження. Будапешт (330) 10:00 Хори з катедрі. Ленінград (1000) 19:00 Оперетка. Харків (1304) 20:00 Концерт. Париж (1725) 21:45 „Парсіфаль“ Вагнера.

Субота 19. IV. 1930.

Варшава (1411,7) 12:10 Редіційний кон-церт. Краків (312,8) 16:15 Трансмісія з Варшави. Гельсінґфорс (231,4) 17:30 Сіла і радіорекстра. Ляйпціг (259) 19:30 Радіорекстра. Ляндон (336,3) 20:30 Радіорекстра. Берлін (415) 16:30 Кон-церт оркестри Гутмана. Стокгольм (336) 19:30 Великодній вечір. Ляйпсін-берг (473) 18:30 Музика надземних

ВИДАВАТИ ОЩАДНО

ось який повинен бути клич
кожного горожанина

ВАЖНА НОВИНА ДЛЯ ВСІХ

1931

ТАБЛИЧКИ НАМІЛПШОЇ ЧОКОЛЯДИ
G. G. I. A. R. D. E. L. I.
ДЕСЕРОВОЇ, МОЛОЧНОЇ, ГОРІХОВОЇ

ВАГИ НЕТТО
100 ГРАМІВ
ВИНОСИТЬ
ЛИШ

ОДИН ЗОЛОТИЙ

Ген. Заст.: D. N. R. Wertheim, Варшава, Королівська 18.
Заст. на Галич. і Шлеск.: „Alliance“ Краків, Шевська 11.

Львів, Прага (387) 19-05 Редісінка
Міліно (301) 19-15 Концерт
Бриссель (409) 19-30 Гранофонові панті
Відень (5163) 15-00 Капела Гуммера
Рига (325) 19-03 „Сотворення світа“
Гайдла Мюнхен (533) 16-00 Соалісти
Будапешт (530) 20-23 Вагнерівський вечір
Ленінград (1000) 26-30 Концерт
Харків (1304) 20-00 Трансмісія в театру

В цілі продажі
вугля і коксу

асіт родів, іменем
поважної фірми, пошу-
кується енергійного
і здібного заступни-
ка. Оферти в поль-
ській мові в інфор-
маційні про свої
спроможності про-
дажі, треба слати
на адресу „W. K.
182“ do Tow. Reki.
Miedzylat. Sp. z o.o.
1. t. Rudolf Mossa,
Katowice Mickiewicza
1825 1. 4 1-3

Ширіть
наш
часопис!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Український Театр під управою
І. Когутка. 1843

Силезієцько Вишне:
Неділя 20. IV. „Воскресіння“.
Понеділок 21. IV. „Ніч Несподіванок“.
Вівторок 22. IV. „Гаркуша“.
Середа 23. IV. „Пташки в Тиролі“.
Четвер 24. IV. „Тризна Гіталь“.

Порядок Богослужень в Страстний
Тиждень і Світлий Празник Воскре-
сіння Христового в храмі Святителя
О. Николія у Львові:

Четвер Великий днів 17. квітня
1936. В годині 8. рано Саужба Божа св.
Василія Вел. в Вечірню. В год. 6. вечір
Утрени св. Страстий Хр., читання 12
Євангелій.

Неділя Пасхи днів 18. квітня 1936.
В год. 7. рано Царські Часи і Обиди-
ний. В год. 9. рано Вечірня і винос Пла-
мани, Обід і Проповідь. В год. 3. по-
ноч. Утрени надгробна єрусалимська.

Субота Вел. днів 19. квітня 1936.
В год. 7. рано Саужба Божа св. Василія
Вел. в Вечірню.

Від год. 12—6. поноч. Свчення пасок
по домах вірних парохії. В год. 6. ве-
чер Надгробна. В год. 7. вечір Утрени
воскресна.

Неділя Пасхи днів 20. квітня Вос-
кресіння Г. Н. Іс. Христа. В год. 8. рано
торж. Саужба Божа в Проповідь і свя-
чення пасок в церкві. В год. 3.30 поноч.
Вечірня, Акафіст Воскресінню Хри-
стовому і пішовання св. Христа. В Поне-
ділок Світлий і Вівторок Світлий в днів
21 і 22 квітня порядок Богослужень як
звичайно, то є, в год. 6. рано Утрени
Воскресна, в год. 8. рано читана св. Лі-
тургия, в год. 10. рано свідана Саужба
Божа і Наука, в год. 3.30 поноч. Вечірня,
Акафіст, Супліканія і пішовання св.
Христа.

Порядок Богослужень Страстного
Тижня в семінарській церкві, вул. Ко-
перника 16. Четвер 17/4 год. 5. вечір
Страсти Г. Н. Іс. Христа. Пятниця 18/4
год. 8.30 рано Царські Часи. 10.30 рано
Вечірня, винос Пламани, 5.45 вечір
Псалми: 1. Бізівоский, Прескорбна
єсть душа моя; Архангелський, По-
жешко день страшний; Воробини,
Біже час твоє шестий — відтак Над-
гробна Утрени (Єрусалимська). Велика
Субота 19/4 год. 7.45 рано Саужба Бо-
жа св. Василія Великого, год. 6. вечір
Воскресна Утрени в Архикафедральнім
Храмі св. Юра, год. 8.30 веч. Воскресна
Утрени в семінарській церкві. Неділя
Воскресіння Саужба Божа в Архика-
федральнім Храмі св. Юра.

Порядок Богослужень Страстного
Тижня і Христового Воскресіння
у Волоській Церкві.

Вел. Четвер днів 17. п. м. год. 9. Сауж-
ба Божа св. Василія Вел. год. 6. вечір:
Страсти Г. Н. Ісуса Христа.

Вел. Пятниця днів 18. п. м. год. 9/4.
Царські Часи. Год. 11. Вечірня, год. 12.
Обід в Пламанинцях. Год. 6. вечір
Псалми: 1. Надгробна Утрени —
Псалми відспівки хор під управою д-ра
В. Неділки. 1870

Вел. Субота днів 19. п. м. год. 9. Сауж-
ба Божа св. Василія Вел.

Вел. Неділя, днів 20. п. м. о год. 4/4,
рано надгробна, після Воскресна У-
трени. Читані Саужби Божі що годили
від 6. рано почавши. — Посліда читана
Саужба Божа о год. 12. Свідана о год.
10.15. Вечір о год. 4/4. Вечірня.

В інші дні Великодніх Свят Богослуж-
ження як звичайно в неділі і Святих.

ДРІБНІ ОГолоШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

В ИСИЛАЮ почтою гарні, вибрані
гриби (найменше 5 кг.) по воз. 20—
1 кг. — Салатков повила на пукрі в 5 кг.
фаскат за воз. 15—. Волоські орхи в 5 кг.
мішочках на воз. 26—. Правильну овеку
бриндзю в 5 кг. фаскат за воз. 15—. —
Франко за послідатом Мендель Штун-
мер, Косів, в Коломиї. 1708 9—10

ПОЗІРІ ПІДКАРПАТСЬКІ ПЕНСІО-
НАТІ! Ліжка, ледіни, кузине
начина — найліпший товар, Рентшпер,
вул. Легіонів ч. 37. 1720 а) 8—12

ПРИЙМУ здібного подоромуючого
продавця бюрових машин. Ломага,
Сенкевича 9. 1899 1—2

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБ-
НІ ВИПРОДІЄ за готівку і на
раті від десятих літ у цілім драго. знала
фірма Іван Зельтенрайх, Львів, на
Маріївська ч. 5. Купую бриланти, золо-
то, срібло, плачу найліпші ціни. 1857 56

У НЕВАЖНЮ військову книжку,
видачу через П. К. У. Самбір на
ім'я Ільо Тисовський. 1861 3—3

НЕБУВАЛІ КОРИСТИ для точних перед- платників „Діло“.

Що кварталу льосовання нагород!

Вме 13 червня ц. р. візьмуть участь у льосованні нагород усі перед-
платники, що не будуть мати ніяких залежностей у передплаті.
Виграш можна бібліотеку: вартості 100 ам. долларів, дрі: по 25, ам. долларів,
десять: по 10 ам. долларів і десять: по 5 ам. долларів.

Хто хоче, тому платимо за виграшу бібліотеку готівкою.

БРИЛАНТИ, також іншу біжутерію
купую по високій ціні Домбровські-
Розважескі, Львів (Готель Жоржа)
Академічна 2. 1856 15-7

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Синтуська ч. 17. II. п.
Спріаждовання хитаються зубів пльом-
бування в винищення зубів, без болю.
Штучні зуби в каучуку і золоті після
найновішої системи. Пациєнтів в провін-
ції поагоджується в найкоротшому часі.
П. Т. Урядовий і студентам значна зниж-
ка. 1879 Тел. 65—73 1—10

Комунікат

від Українського Товариства Допомоги
Інвалідам у Львові.

ОРЕНТУВАННЯ ІНВАЛІДІВ УГА. Ренти
новозаголошення інвалідам УГА на осно-
ві посвідок українських місцевих уста-
нов та лікарської опінії утрати прапе-
вдності виплачує УКТОДІ від 1. IV.
1930 р. Подаючи до публічного відома
імена й адреси нових рентарів, просимо
українське громадянство провірити, чи
ліпено інвалідство визначених походить
в часі саужби в Українській Газ. Армії.
До давніших рентарів прибули: Повіт
Броди: Гузюк Михайло, Поника — 40
проц., пов. Добрином: Мороз Михола,
Боневич — 40 проц., пов. Жовква:
Віаган Лев, Скварява Нова — 40 проц.,
пов. Жидачів: Грипа Іван, Дроговиже
в. Михолаєва — 30 проц.; Ямич Степан,
Лисків п. Журавко — 65 проц., пов.
Зборів: Вехляк Теодор, Поморини — 70
проц.; Лешук Дмитро, Поморини — 70
проц., пов. Коничини: Багрії Антін,
Равів Кут п. Городиця — 50 проц.,
пов. Надирна: Залозельський Дмитро, Де-
лятин — 30 проц.; Шварнович Михола,
Саджанка п. Ланчин — 40 проц., пов.
Павеліжні: Бойчук Василь, Аврешори
п. Космач — 50 проц., пов. Рогатин:
Чортоломий Антін, Славатин п. Липи-
ний Доа. — 40 проц., пов. Ст. Самбір:
Гаваль Григор, Городович — 40 проц.,
пов. Стрий: Головатий Михайло, Лю-
бичів — 40 проц., пов. Снятин: Вахалюк
Дмитро, Ізичів п. Заболотів — 60 проц.;
Рурик Олекса, Волчків п. Снятин —
60 проц., пов. Тернопіль: Мандиук Ди-
тро, Ходаків Малий — 35 проц., пов.
Чортків: Савчин Григор, Білобожнине —
45 проц., Від год. 1. IV. ц. р. УКТОДІ
виплачує місячні ренти 415 інвалідам на
суму 8 170 золотих. Із видатками на про-
стоу, удержання Дому Інваліди, Захисту
трудно-хорих у Виницах, лікування та
адмін. витрати потребує УКТОДІ 13 000
золотих у місяць — Головна Рада
УКТОДІ, Львів, Руська ч. 3/II.

Спеціаліст лікує легені, серця і нозула

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1906 Пересвітлення Рентгеном.

Подяка.

Отсия складаю подяку В. Панам док-
торам І. Лісевичеві і З. Храпкові,
у Львові, за безкорисне і успішне ви-
ношення на мені поважної операції.
Надто дякую щиро серцем д-р. Храп-
кові за повну посвяти оілку по опера-
ції і доведення мене до здоров'я.
Д-р М. Коцюба.

ЗВІЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Товариства Прихильників Освіти у Львові

відбудуться в суботу, днів 10. травня ц. р.
в 5-й годині пополудні в залі „Україн-
ської Бесіди“ при вул. Рутівського ч. 22.
зі слідуючим порядком: 1. Відчитання
протоколу з попередніх Загальних Збо-
рів. 2. Звіт з діяльності Видачу. 3. Звіт
Ревізорів. 4. Вибір голови і п'ятиох чле-
нів Видачу та їх заступників по думці
§ 23 статута, Ревізорів та трьох заступ-
ників по думці § 35 стат. і мирових суд-
дів по думці § 37 статута. 5. Внески й
заплати. Якщо в означеному часі не ві-
бравсяб приписана статутуом кількість
членів — Загальні Збори відбудуться в
тій самій місці в годину півніше без о-
гляду на число присутних членів. —
Львів, днів 16. квітня 1936 р. — За Видчу
Товариства: сенатор Володимир Делі-
кевич пр. голова, Василь Левинський пр.
секретар. 1891 1-1

СЛЬВІВСЬКІ КУРСИ САМОХОДОВИХ КЕРМАНІЧІВ

інж. Олександра Юрого Львів, Копер-
ника ч. 54

ведені у власних забудованнях, при
найліпших вартостях і гаражах само-
ходових в Мазопольщі — найліпше
лінувають на керманічів і ремісників.
Оплата ратами. — Замісцеві мають
мешкання і опіку. Пишіть по Ілюс-
тровані проспекти, котрі висилаємо
безплатно. 1793 3—1

ЕЛЕКТРИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

La-Dame, Львів, вул. Костюшки ч. 6.
тел. 55—26. Виконує мережі, фразуальні
плени, ендзі, ручні і машинні зяфти
і люксусове білла. 1732 3—3

ШВАЙГГОФЕРА Фортеп'яни, Паніна

ГОФМАННА знамениті відесські Пані-
на, Гармонія. Ціни вишкі. Догідні сплати.
Довголітня фабрична гарантія. —
Виплює заступництво: „MONIUSZKO“,
Львів, вул. Зиморовича, ч. 10. 1792 4—5

ГАРНІ ШЛЮБНІ ВИПРАВИ

КОВДРИ чистововняні
МАТЕРАЦІ в волосінних
ПОДУШКИ — сільське пір'я 1672
Простирала, пошевки, ліжка
поручає казково дешево
відомий Магазин постелі
В. Іжицького
Львів, вул. Коперника ч. 3.

8 зол. ПЕРСТЕНЕЦЬ 8 зол.

в 14-карат. золота з рубіном тільки у
Б. ГРИНБЕРГА Синтуська 4 Т. 59-22

1750 3—3

ПИВО

з Архикн. Бровару в Живці.

Зі згляду на свою високу відживачу вмі-
стимість і безоглядну чистоту продукції є найліпше в Польщі.

Всі роди пива „ПОРТЕР“ одиникий в своїм роді, яке пору-
чають лікарі для реконвалесцентів а то:

„АЛЕ“ що дорівнює своєю якістю англійським пивам „МАРТЕВЕ“ (темний ала — Бровар)
і вікні знаній „Польський Пілзнер“ десерове „Живецький Здрій“ під назвою „Польський Пілзнер“ ясне „Живецький Здрій“ до набуття у всіх першорядних льокалях і ресторанах.

ПИВО ФЛЯШКОВЕ у всіх якостях до набуття майже у всіх реставраційних льокалях і торгівлях делікатесів.

Представництво Архикн. Бровару в Живці

„Живецький Здрій“

Сп. з обм. пор. у Львові, вул. Коцюшка 24. — Тел. ч. 13—29.

ПАМ'ЯТАЙ

Найтриваліші панчохи, рукавички, скарптки, трикотажі купиш най-дешевше в фірмі

„OLKA“

1850 6-9 (побіч „Народної Торговлі“)

Ринок ч. 35.